5

வீடு

அவன் ஒருவித வெறியுடன், தாங்கமுடியாத தாகத்துடன் அந்தச் சூழலைப் பார்த்தான். தூரத்தில் தெரிந்த மலையடிவாரம், அடக்கமாக ஓடும் அந்த ஆறு, பச்சைப் பசேலென்ற வயல்வெளி - இதையெல்லாம் விட்டுவிட்டு ஓடிப்போக அவனுக்கு மனசு எப்படி வந்தது? எத்தனை வருஷங்கள் ஆயிற்று? அவன் நெற்றியைச் சுருக்கிக் கொண்டு மலையடிவாரத்தில் ஒரு பெரிய ஆரஞ்சுப் பழத் தைப்போல் இறங்கும் சூரியனைப் பார்த்தபடி நின்றான். அவனுக்கு நினைவில்லை. இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும்போது ஏற் படும் தாகத்திலிருந்து நிறைய வருஷங்கள் ஆகியிருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது. முழுங்காலைக் குத்திட்டுக் கீழே உட்கார்ந்து கொண்டு அவன் ஓடும் ஆற்று நீரைக் கையில் எடுத்துப் பருகினான். அப்பா! என்னமாய் தித்திக்கிறது? இதன் ருசியை மறந்து பம்பாயில் அவனால் எப்படி இருக்க முடிகிறது?

சரசரவென்று இருள் விரிந்து விட்டது. குளிர்ந்த காற்றை அனுபவித்தவாறே மெல்ல நடந்தான். இன்னும் கொஞ்ச தூரம் நடந்தால் ஊர் வந்துவிடும். ஊருக்குள் நுழைந்து நாற்சந்தியை அடைந்து வலப்பக்கம் திரும்பினால் மேல் தெரு. தெருவின் கோடியில் அவனது வீடு.

வீடு.

அவனுக்கு உடம்பெல்லாம் சிலிர்த்தது. வீட்டைச் சுற்றி ஒரு முள் வேலி இருக்கும். முன்னும் பின்னும் இருக்கும் இடத்தில் அரளியும் துளசியும் கத்திரியும் வாழையும் இருக்கும்.

கொல்லையில் கிணறு. ஜில்லென்றிருக்கும் கிணற்று ஜலத்தை மொண்டு மொண்டு ஊற்றிக் கொண்ட ஞாபகம் வந்தது அவனுக்கு. இந்த வீட்டைவிட்டுப் போக எப்படி மனசு வந்தது? பம்பாயில் காற்று உள்ளே வரப் பயப்படும் அந்தச் சிறிய அறையில் தண்ணிக்கு 'க்யூ' விலும், பாத்ரூமுக்கு 'க்யூ'விலும் நிற்க வேண்டிய அவல நிலையில் இந்த வீட்டை நினைக்காமல் எப்படி வாழமுடிகிறது?

தெருவில் யாரோ எதிரில் வந்து கொண்டு இருந்தார்கள். அவன் சட்டென்று இருட்டில் நகர்ந்து கொண்டான்.

இவ்வளவு வருஷங்கள் கழித்து யார் இனங் கண்டு கொள்ளப் போகிறார்கள்?

'ஓஹோ! கிட்டாவா? எப்படா வந்தே? எங்கேடா போனே சொல்லாமெ கொள்ளாமே?' என்று யாராவது கேட்டால் என்ன பதில் சொல்வது? அவனுக்கே எவ்வளவோ விஷயங்கள் மறந்து விட்டிருக் கும்போது அவனை யார் நினைவில் வைத்துக் கொண்டிருக்கப் போகிறார்கள்? அந்த ஊர் சரித்திரத்தில் அவன் காணாமற் போய் விட்ட ஓர் ஏடு. அதைப் புரட்டிப் பார்க்க யாருக்குப் பொறுமை யிருக்கப் போகிறது?

ரோடுகளிலெல்லாம் இன்னும் அதே அழுது வடியும் விளக்குக் கம்பங்கள்தான். இருந்தும் அந்த மங்கிய வெளிச்சம் அவனுக்கு சௌகரியமாக இருந்தது.

பத்து வருஷங்களுக்கு முன்பு எப்படி இருந்ததோ அப்படியே தான் ஒவ்வொரு கூரையும் தெரிந்தது. 'பிராம்மணாள் காப்பி ஓட்டல்' அப்படியேதான் முன்பும் இருக்கும். பழைய மேஜை நாற்காலிகள்

இன்னும் பழையதாய் சர்வர்களின் வேஷ்டி இன்னும் சற்று அழுக்காய்... கல்லாவில் உட்கார்ந்திருப்பது சாம்பசிவ ஐயரேதான்... முன்னே தளதளவென்றிருக்கும் உடம்பு... இப்பொழுது கொஞ்சம் சுருங்கியிருக்கிறது.

''யாரு? கிட்டாவா?''

அவன் தூக்கிவாரிப் போட்டவனாய் திரும்பிப் பார்த்தான்.

எதிரே பரிச்சயமான முகம் மாதிரி இருந்தது. அட சோமு! அவனுடன் கூடப் படித்த சோமு.

''சோமு!''-அவன் இத்தனை வருஷங்களாக அடக்கி வைத்திருந்த உணர்வுகள் விழித்துக் கொண்ட மாதிரி அவனைத் தழுவிக் கொண்டான்.

சோமு அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

''அடப்பாவி, எங்கேடா இத்தனை வருஷம் போனே? இப்படித் தான் சொல்லாமெ கொள்ளாமே ஓடறதா? யாரும் பரீட்சையில் பெயிலாகறதில்லையா?''

அவன் பதில் பேசாமல் நின்றான்.

சோமு அவன் முதுகில் தட்டியபடி கேட்டான் ''சொல்லு, இப்ப எங்கே இருக்கே?''

''பம்பாயிலே!''

''பலே! நீ போனதும் நல்லதுக்குத்தான். இந்த ஊர்லே உட்கார்ந்து இருந்தா யாரும் உருப்பட முடியாது. இருப்பியோ, இல்லையோ?''

''உம்... இருப்பேன்.''

''அப்ப நாளைக்குப் பார்க்கலாமா? நான் அவசரமாக போயிண்டிருக்கேன். நாளைக்கு மத்தியானம் வந்துடுவேன். ரயிலுக்கு நேரமாச்சு. வரட்டுமா?''

அவன் அரைகுறையாகத் தலையை ஆட்டிக் கொண்டிருக்கை யிலேயே சோமு போய்விட்டான். அவனுக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது. சோமுவிடம் எவ்வளவோ விஷயங்கள் கேட்கவேண்டும்போல் இருந்தது. ஐந்து நிமிஷம் நின்று பேசக்கூட முடியாத அளவுக்கு அவனது வாழ்க்கையில் ஒரு பிடிப்பும் வேகமும் இருக்கிறது அவனுக்கு? அவனது வாழ்க்கையை இதுவரை நிரப்பியிருப்பது ஏக்கங்கள். இங்கு வந்த பிறகு ஏதும் திசை திரும்புமா?

நாற்சந்தி வந்துவிட்டது.

வலப்பக்கம் திரும்பினால் மேலத்தெரு. இடப்பக்கம் திரும்பி னால் கீழத் தெரு. கீழத் தெருவின் கோடியில் போஸ்ட் மாஸ்டரின் வீடு. அதைவிட கோமதியின் வீடு என்றுதான் அவனது உணர்வில் நிற்கும் நினைவு. அந்த வீட்டின் ஜன்னல் ஒன்றுதான் அவனுக்கு நினைவில் நிற்கிறது. ஏனென்றால் அதன் வழியாகத்தான் அவள் அவனைப் பள்ளிக்குப் போகும் சமயத்தில் தனது அழகிய கண்களால் தூண்டில் போட்டு இழுக்கிற மாதிரி இழுப்பாள். அந்தத் தூண்டிலில் அகப்பட்டுத்தானே, படிப்பில் கூட கவனம் செலுத்த முடியாமல்... கடைசியில்...

ஓ, அதெல்லாம் இப்பொழுது ஒரு பழைய கதை! நினைவில் நிற்கக் கூடாத பைத்தியக்காரத்தனமான கதை! அந்தப் பைத்தியக் காரத்தனம்தான் இப்பொழுது அவனை இந்த நாற்சந்தியில் பார்த்துக் கைகொட்டிச் சிரிக்கிறது. அன்று அந்த கோமதியின் உடம்பும் கண்ணும்தான் அவனைப் பைத்தியமாக்கிற்று. அதற்குத்தான் எத்தனை சக்தி! படிப்பில் இருந்த தீவிரத்தையெல்லாம் திசை திருப்பிவிட்டதே! அதன் விளைவு - ஒரு விரயமாகிப் போன வாலிபம் - கடைத்தேற முடியாத ஒரு வாழ்வு. அவனுக்குக் கண்களில் நீர் முட்டி நின்றது.

அவனை அசடாக்கிய அந்தக் கோமதி இப்பொழுது எப்படி யிருப்பாள்? அவனை நினைத்துக்கொண்டு இன்னும் திருமணம் ஆகாமல் உட்கார்ந்து இருப்பாளா? அந்த மாதிரி ஒரு பெண்ணை

இந்த கிராமம் விட்டு வைத்திருக்குமா? எவனுக்கு அவளையடைய அதிர்ஷ்டம் கிடைத்ததோ?

ஒரு வேண்டாத நினைவை உசுப்பி3231த் தள்ளுகிற மாதிரி அவன் தலையை உலுக்கிக்கொண்டு மேலத் தெருவுக்கு நடந்தான்.

தெருவில் ஜன நடமாட்டமே இல்லை. நன்றாக இருட்டி விட்டது. கோடியில் தெரிந்தது அவனது வீடு. அவனுக்கு மனம் திக்திக்கென்றது. ஏதோ திருட்டுத்தனம் பண்ணின மாதிரி. இன்னும் சற்று அருகில் சென்றதும் முள் வேலி தெரிந்தது. அவனுள் ஏதோ திடீரென்று ஒரு நிராசை படர்ந்த மாதிரி இருந்தது. இன்னும் அந்த முள் வேலிதானா? பாதியெல்லாம் அறுந்து உடைந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. மாடத்தில் ஓர் அகல் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. வெகு தாகத்தோடு வந்தவனுக்கு இன்னும் நெஞ்சு உலர்ந்து போன மாதிரி இருந்தது. வீட்டைப் பார்த்ததும் திடீரென்று பழைய நினைவுகளெல்லாம், கசப்பான எண்ணங்களெல்லாம், அதன் அசிங்கங்களெல்லாம் மனத்தை நிறைக்கிற மாதிரி இருந்தது. ஓர் அன்னியனாய் அவன் அதைச் சற்று நேரம் வெறித்துப் பார்த்தான். உள்ளே செல்லக் கால்கள் மறுத்தன.

அவன் மெல்ல கொல்லைப்பக்கம் சென்றான். இருளடைந்து கிடந்த மாமரத்தின் அடியில்போய் நின்றான். எந்த மூலையிலாவது நின்றபடி அம்மாவைப் பார்த்துவிட வேண்டும். அப்பாவைப் பார்க்க இன்னமும் தென்பில்லை. அப்பாவை நினைத்ததும் பழசெல்லாம் பிரவாகமாகப் பொங்கியெழுந்தன.

பஞ்சக்கச்சமும் பட்டை பட்டையாய் விபூதியும் முகத்தில் ஒரு சிடுசிடுப்பும்... பார்க்கும் தொழில் வைதிகம்... சொல்லும் வேதங்களெல்லாம், உச்சரிக்கும் மந்திரங்களெல்லாம் வயிற்றைக் கழுவத்தான். மனத்தைக் கழுவ இல்லை என்று அப்பொழுதெல்லாம் மனத்தில் தோன்றும் ஆத்திரம் இப்பவும் தோன்றிற்று. வாயில் நல்ல வார்த்தையே வராத, முகத்தில் பிரசன்னமே இல்லாத, வளர்க்க முடியாத பிள்ளைகளைப் பெற்று, அது பிள்ளைகளின் குற்றமே என்று நினைக்கிற மாதிரி அடித்து உதைக்கும்... அப்பாவைப் பற்றி இப்படித்தான்

ஞாபகம் இருக்கிறது. அந்த ஞாபகம் இப்பவும் ஒரு சீற்றத்தை எழுப்பிற்று.

'பெரிசா படிச்சுக் கிழிச்சு சர்க்கார் உத்தியோகம் பார்க்கப் போறியா? பரீட்சைக்குப் பணம் கட்ட கால் காசு கொடுக்க முடியாது...!'

அந்த இரக்கமற்ற குரல் இப்பவும் கேட்கிறது. அவன் மேனி சிலிர்த்தது.

எங்கெங்கோ பணத்தைக் கெஞ்சிக் கூத்தாடி வாங்கி பணம் கட்டி... ஓ, அந்த கோமதியின் விழிகள் மட்டும் தன்னைப் பார்த்து அலைக்கழித்திருக்காவிட்டால் பரீட்சையில் பாஸ் பண்ணியிருப் பேனோ? இல்லை, இப்படியெல்லாம் நாயாய் அலைய வேண்டும் என்கிற தலைவிதியா?

பரீட்சையில் பெயில் என்று தெரிந்ததும், அப்பாவின் கோபத்தை நினைத்து நடுங்கிய நடுக்கமும், இனிமேல் பணம் கட்டி பாஸ் செய்ய வழியே இல்லை என்கிற உணர்வுடன் அம்மாவின் கண்ணீரின் பரிதாபமும், அவனைச் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் விரட்டியது இப்பவும் பசுமையாக இருக்கிறது. கோமதியின் விழிகளும் உடம்பும் மறந்து போயிற்று அவனது அவமான உணர்வில். பம்பாயில் பட்டினி கிடக்க வேண்டிய தினங்களி லெல்லாம் அம்மாவின் வற்றல் குழம்பும் கத்தரிக்காய் வதக்கலும்தான் ஞாபகத்திற்கு வரும்.

'இத்தனை அவல வாழ்வில் சில ரம்யமான நினைவுகளுக்குக் காரணமாயிருக்கும் அம்மாவை மட்டும் பார்த்துவிட வேண்டும். அப்பாவுக்குத் தெரியாமல் ஒரு கவளம் உன் கையால் போட்டுச் சாப்பிட்டு விட்டுப் போக வேண்டும்-மறுபடியும் அங்கு பட்டினி கிடக்கும் நாள்களில் ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ள...'

கொல்லை கிணற்றடிக்கு யாரோ வருவது தெரிந்தது. அவன் சரேலென்று இன்னும் இருட்டில் நகர்ந்து கொண்டான்.

யாரது, அப்பாவா?

அவரைக் காணும்போதெல்லாம் முன்பு நெஞ்சு அடித்துக் கொண்ட மாதிரி இப்பவும் அடித்துக் கொண்டது. அவன் சற்று கூர்ந்து பார்த்தான். அவனுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. அப்பா இல்லை இது. அவனுடைய தம்பி ராஜு! அதே பஞ்சக்கச்சம், பட்டை விபூதி, அதே சிடுசிடுப்பு.....

அவன் நெஞ்சுலர்ந்துபோய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

''சந்தி பண்ணனும். பஞ்சாத்திரம் உத்தரணி கொண்டு வா மூதேவி...!''

அப்பாவின் அதே அச்சு.

உள்ளேயிருந்து ஒரு பெண் வருவது தெரிந்தது. மடிசார்கட்டில் புடவையும்... அவன் விழிகள் தெறிக்கப்பார்த்தான்.

அது கோமதியல்லவா?

மேனியின் தளதளப்பெல்லாம் போய் உடம்பில் சதை போட்டு இவளா அவனை அன்று பைத்தியமாக்கினாள்?

''அம்மாவோட திவசம் நாளைக்குத் தெரியுமோ இல்லையோ? கார்த்தாலே அமாவாசைத் தர்ப்பணம் வேறே...''

''தெரியும்!''

''என்ன தெரியும்? பீடைக்கு ஜன்னலண்டை உட்கார்ந்துண்டு வெளியே போறவா வரவாளைப் பார்க்கறத்துக்குத்தான் தெரியும்.''

அவனுக்கு மேற்கொண்டு எதுவும் காதில் விழவில்லை. விடுவிடுவென்று திரும்பி நடந்தான். ஆற்றங்கரை வரும்வரை நடையை நிறுத்தவேயில்லை.

பிறகு ஆற்று மணலில் உட்கார்ந்து கொண்டு விசித்து விசித்து அழுதான்... ஆற்று மணலாய் சரிந்து விழுந்து விட்ட தன் வீட்டை நினைத்து...

மாறவே மாறாத மனிதர்களை நினைத்து... அவன் அழுதான்.

ஆனந்த விகடன் 1976